

Na schtyriadwazntu njedzelu po swjatej Trojizy.

Snada nascheho Knjesa Jesom Khrysta, luboscž Boha Wótza
a dostatk swjateho Ducha budž s wami wschitkimi! Hamjeń.

Nasche dženšnische wotdželenje se swjateho pišma ma so

Galat. 6, 7—9.

po naschej serbskej ryczi na tajke waschnje:

„Njemolcze so, Bóh so njeda sa směch měcz. Pšchetož
„schtož cžlowjeť byje, to budže wón tež žnjecz. Schtož
„na swoje cžělo byje, tón budže wot cžěla sfaženje žnjecz.
„Schtož pať na Ducha byje, tón budže wot Ducha žnjecz
„wěczne žiwjenje. Njedajcze nam pschi naschim dobrym
„cžinjenju wustacz; pšchetož w swojim cžašu budžemy tež
„žnjecz bjes pšchestacza.“

„Njemolcze so, Bóh so njeda sa směch měcz“, tak so
sapocža nasch dženšnischi tekst. W žiwjenju so stanje
wschelake molenje. Hdnyž je druhdy oktobra rjane wjedro,
myšli šebi jich wjele, so dyrbi to w měšazu novembru runje
tež tak bycz, a wostaja teho dla hišcže swoje płody won-
kach na polach. Hdnyž te płody potom wonkach smjersnu,
dyrbja to psches žyłu smu wobžarowacz. — Drušy mjenja,
so jich kubla njemóža ženje žaneho kónza wsacz, so budža
jim došahacz hacž do najwyschšcheje staroby. Teho dla
cžerpaju s nich a je wužiwaju, kaž bychu morjo pšched sobu
měli, w kotrymž nowe žołmy stajnje sažo wuprósnjene město
wupjelujuja, tak so w nim njeje žane wotebjeranje widzecž.
Ale napošledku pschi nich wschitko hinať pšchińdze. Žim
pobrachuje potom runje w tym cžašu, w kotrymž šebi nicžo
wjazy sašlužicž njemóžeja. Potom wobžaruja swoje mo-
lenje psches žyły cžaš swojich schědžiwych létow. — Drušy
so w parschonach mola. Woni so někomu na jeho hladke
šłowa, abo na jeho hladke woblicžo hnydom a rucže do-
wěrja a stupja s nim do pšhecželstwa, haj šamo do man-
dželškeho šluba. Pšchepošdže so dohladaju, so šu so
molili. Ach kaž wjele je hižom tajku pšchekhwatanu krocžel
cžaš žiwjenja wobžarowacz dyrbjaťo! Kať wjele šylšow a